

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyň: a) nezl. E. O., b) nezl. A. O., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2005, čj. 47 Az 864/2003 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností doručenou Krajskému soudu v Praze osobně dne 26. 9. 2005 se žalobkyňe jako stěžovatelky domáhají zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2003, čj. OAM-5204/VL-01-C08-2002 a ze dne 29. 7. 2003, čj. OAM-5203/VL-01-C08-2002. Těmito (posledně uvedenými) rozhodnutími nebyl stěžovatelkám udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů a zároveň bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobkyňe nenaplnily žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu.

Ze spisu vyplynulo, že uvedený rozsudek krajského soudu byl stěžovatelkám doručován v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 30. 8. 2005, a to na adresu K., K. Č. 249, kde byly stěžovatelky hlášeny k pobytu a kde se také zdržovaly. Vzhledem k tomu, že nebyly v době doručování zastíženy, písemnost byla uložena na poště a stěžovatelky byly vhodným způsobem vyzvány, aby si ji vyzvedly (§ 46 odst. 3 a § 50c odst. 1 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s.). Podle § 50c odst. 4 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Označená písemnost byla uložena na poště v úterý 30. 8. 2005 a poslední den lhůty k vyzvednutí písemnosti připadá na pátek 9. 9. 2005, který se považuje za den doručení.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty a podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den doručení, tedy pátek 9. 9. 2005. Poslední den lhůty připadá na pátek 23. 9. 2005, kdy také lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost doručená Krajskému soudu v Praze osobně až dne 26. 9. 2005, tedy byla podána opožděně.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), § 120 s. ř. s. odmítnout.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu